

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa C. S.A. z siedzibą w I. (Francja) i I. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w W.

o ochronę unijnych znaków towarowych i zakazanie czynów nieuczciwej
konkurencji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt VII AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwoty po 2. 700,-
(dwatysiącesiedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie C. S.A. z siedzibą w I. (Francja) i I. S.A. z siedzibą w W. złożyli
skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2018 r.,
którym oddalono ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 grudnia
2014 r. wydanego w sprawie przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w W. o ochronę
unijnych znaków towarowych i zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji.

Sąd Najwyższy zważył:

W skardze oparto się na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., podnosząc, że występuje istotne zagadnienie prawne: czy *art. 14 ust. 1 lit. b może być stosowany podczas gdy oznaczenie pierwotnie pozbawione zdolności odróżniającej nabyło wtórną zdolność odróżniającą i następnie zostało wykorzystane w znaku towarowym osoby trzeciej* oraz zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tj. art. 14 ust. 1 lit. b rozporządzenia PE i Rady 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury

lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

Skarżący nie uczynił zadość wymaganiom stawianym obydwu tym przyczynom kasacyjnym. Zagadnienie prawne zostało oparte na założeniu,

że doszło do nabycia wtórnej zdolności odróżniającej przez znak graficzny ujęty w znaku towarowym zarejestrowanym przez stronę powodową. Założenie to nie odpowiada jednak okolicznościom faktycznym przyjętym przez Sąd odwoławczy, zgodnie z którymi stosowany przez powódki znak nie nabył takiej zdolności. Sąd odwoławczy podkreślał wielokrotnie, że pomimo występowania tego samego (powszechnie używanego) znaku graficznego przez obie strony, postać graficzna znaku stosowanego przez pozwaną nie odpowiada postaci stosowanej przez powódkę. Dlatego nie sposób podzielić argumentu skarżących, zgodnie z którym stanowisko, że „oznaczenia opisowe mogą uzyskać wtórną zdolność odróżniającą w następstwie używania znaku towarowego i taki ich charakter nie stoi na przeszkodzie rejestracji znaku towarowego zawierającego oznaczenie wyłącznie opisowe”. Już językowa analiza tego stwierdzenia wskazuje na to, że Sąd nie odnosił się do rejestracji samego elementu opisowego, lecz do znaku go zawierającego. Znak wyrażony graficznie natomiast charakteryzuje się odpowiednio ujętymi proporcjami, grafika, kolorystyką itd. Sąd Najwyższy ocenia zatem wywód Sadu Apelacyjnego jako logiczny i spójny, nie powodujący potrzeby dokonywania dodatkowej wykładni przez żaden z uprawnionych do niej organów. Na marginesie należy zwrócić uwagę, że poza propozycją pytania prejudycjalnego do TSUE, skarżące nie zawarły w skardze argumentacji wskazujące na rozbieżności w orzecznictwie krajowym lub europejskim, ani nie zarysowały różnych sposobów wykładni wskazanych przepisów, choćby w celu umotywowania potrzeby zadania zaproponowanego pytania. Ograniczyły się jedynie do szerokiego przedstawienia własnego stanowiska w tej sprawie.

Z kolei do skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Nie może budzić wątpliwości kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym

uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Nie wystarcza oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, jeżeli nie spowodowało ono wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.).

Powódki nie zawarły uzasadnienia tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z tej przyczyny Sąd Najwyższy nie może odnieść się do kwestii oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

as]

jw